

Adrian Popescu

DIN LADA CU AMINTIRI

**Editura InfoRapArt
2018**

Adrian Popescu
Din lada cu amintiri

Adrian Popescu

DIN LADA CU AMINTIRI

Editura InfoRapArt
Galați
2018

Adrian Popescu
Din lada cu amintiri

DIN LADA CU AMINTIRI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Adrian

Din lada cu amintiri / Adrian Popescu. - Galați: Editura
InfoRapArt, 2018

ISBN 978-606-8725-89-5

Copyright © 2018

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

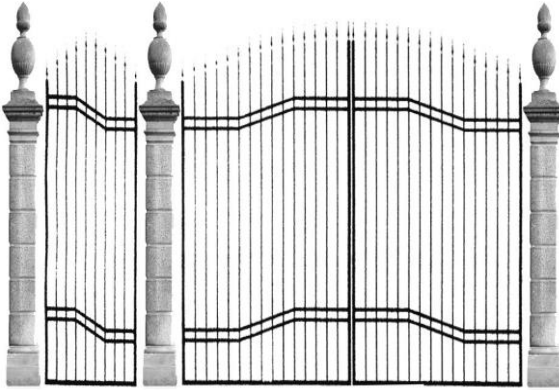
Editura InfoRapArt

Argument

Am căutat în lada cu amintiri și am găsit câteva materiale ce le-am adunat într-un volum. Unele materiale au văzut pentru prima dată lumina tiparului în revista „În bătaia peniței“, altele în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, iar altele în antologiile coordonate de Ana-Cristina Popescu.

Volumul cuprinde o proză scurtă, științifico-fantastică, Fierul alb, câteva capitole dintr-un început de roman științifico-fantastic publicate inițial în revista „În bătaia peniței“ și antologii, Spicul aromoniei, La marginea lanului de grâu și Urgia, fiind un pasionat de science-fiction. Totodată am adunat în volum texte ascunse sub obroc, fragmente cu învățături, două cronici, câteva materiale didactice model și un eseu.

Nădăjduiesc că materialele din acest volum vor ajunge la sufletul cititorilor.

Fierul alb

Proză SF

- Vino repede!

Am găsit poarta de fier alb. Ea trebuie să fie calea.

- Nu cred că e o idee prea bună să ne aventurăm dincolo de poartă, Vera.

- De ce, Ted?

- Ți-am mai spus. Fierul alb este o imagine apocaliptică.

- Cu atât mai bine. Eu am găsit această poartă de fier alb.

- Dacă nu ai curaj să mergi cu mine dincolo de poartă, mă duc singură.

- Așteaptă, o să te însoțesc, însă ar trebui să lăsăm un mesaj echipajului nostru ce se află chiar acum într-o călătorie la frontierele galaxiei Calea Lactee.

- Mai bine, nu.

- Ești foarte încăpățânată, Vera.

- E mai bine să descoperim singuri enigma din spatele porții de fier alb.

- Atunci, să mergem!

- Să mergem!

Cei doi pășesc dincolo de poartă, într-o altă lume dominată de culori violacee și roșii. Din când în când cenușiul acoperă decorul prin fumul gros provenit în urma unor explozii. Clădirile din jur erau toate ruine. Oamenii alergau disperați fără o țintă anume. Din toate părțile îi pândea pericolul. Vera și Ted și-au întors privirile spre poarta care s-a închis în urma lor, dar poarta nu se mai zărea nicăieri. Au început și ei să alerge speriați până ce au ajuns în fața unei clădiri impunătoare spre a cărei ușă se îmbulzeau o mulțime de oameni. Au reușit să pătrundă și ei în clădire. Acolo au găsit coridoare întortochiate, scări abrupte. Unele scări nu duceau nicăieri, ci nimereai într-o fundătură unde te pândeau o făptură cu o sabie ascuțită, altele te trimiteau spre saloane unde oamenii deveneau prizonierii unor experimente ce își aveau finalitatea în moartea trupului, altele îți deschideau porțițe de scăpare, dar nici acelea prea mari. Vera și Ted s-au încurcat în scări, pe coridoare. Au păcălit săbiile ascuțite și doctorii din saloane, au urmărit porțițele de scăpare.

- Era bine dacă mă ascultai, Vera! Poarta de fier alb ne-a trimis în mijlocul apocalipsei. Nu știu cum putem evada de aici spre a afla din nou calea ce ne duce spre echipajul nostru ce cu siguranță a găsit un mediu de viață liniștit.

- Sunt atât de mulți copii, Ted! Copiii aceștia au fost despărțiți de părinții lor. Poate părinții lor nici nu mai sunt printre cei vii.

Cred că venirea noastră aici nu a fost zadarnică. Totul se întâmplă cu un scop.

- Și tu crezi că scopul nostru este să-i ajutăm pe acești copii rămași fără părinți?

- Da. Chiar o să-i adun și o să-i iau cu noi în încercarea de a evada de aici.

- Copiii ne vor îngreuna și mai mult planurile. S-ar putea să sfârșim și noi aici, dincoace de poartă.

- Ce rost am mai avea noi în acest univers, dacă nu am da o mână de ajutor vieții? Acești copii sunt urmașii oamenilor de pe Terra. Trebuie să-i salvăm. Ei pot duce peste mii de ani genele strămoșilor lor.

- Până la urmă copiii ne-ar putea ajuta să ne camuflăm spre a scăpa cu viață.

- Ce egoist ești, Ted! Te gândești doar la tine. Să știi că egoiștii sfârșesc primii.

- Și tu nu te gândești la tine?

- Aș minți, dacă aș spune că nu mă gândesc și la mine, dar mă gândesc și la alții. Tu ai observat moartea acelei femei ce încerca să se salveze folosindu-se de un copil.

- Bine, fă ce dorești!

Vera a adunat de pe coridoare, ajutată de Ted un grup de copii. Din când în când era nevoită să se ascundă prin încăperi, să se pitească împreună cu Ted și copiii în spatele mobilierelor din lemn

masiv spre a scăpa de ochii roboților soldat care sfâșiau totul în jur. La un moment dat au găsit o scară ce ducea spre turnul clădirii. Au început a escalada scara care era foarte abruptă. Puteai în orice moment să cazi.

În turn au dat peste o sală unde era mare adunare. O mulțime de personalități de pe Terra se aflau acolo. Erau oamenii ce au reușit să cucerească Terra, să fie cunoscuți de toți viețuitorii planetei. Ei stăteau în jurul unei mese rotunde și își arătau darurile. Vera, Ted și copiii s-au amestecat printre ei. La un moment dat au venit niște soldați costumați în negru să cerceteze pe toți cei ce se aflau la masă. Unii scăpau. Erau cei însemnați, cei care au făcut pact cu întunericul spre a cuceri lumea. Alții sfârșeau prin decapitare cu laserul.

Vera le-a făcut un semn copiilor și lui Ted de a se duce spre baie. Unii copii s-au pitit pe sub masă, pe urmă s-au strecurat spre baie. Doar Vera mai trebuia să ajungă la baie. Soldații se apropiau de ea cu cercetarea și acum nu o mai puteau scăpa din ochi. Nu putea să mai fugă spre baie, fiindcă le-ar fi pus viața în pericol copiilor și lui Ted. Nu-i mai rămânea altceva decât să se roage și să-și aștepte sfârșitul. Se gândea cu înfrigurare cât de cumplit va fi momentul în care capul o să-i fie despărțit de trup. Printre gândurile ce o înspăimântau, rostea și rugăciuni. La un moment dat a observat un cuțit pe masă. Era un cuțit din fier alb. L-a luat în mână involuntar și a început să-l stângă puternic. Tăișul i-a intrat

în carne și câteva picături de sânge au căzut pe fața de masă albă. Un soldat s-a apropiat de Vera. Vera îi simțea răsuflarea în ceafă.

- Nu știu unde a dispărut femeia de aici. Am fost tot cu ochii pe ea. Au rămas în urma ei doar câteva picături de sânge.

Vera a înțeles că fierul alb al cuțitului o face invizibilă și a plecat spre baie. Rugăciunile au făcut-o pe Vera să observe cuțitul din fier alb și să nu-l abandoneze.

În baie au privit cu toții la firele albastru-verzui-organice ce altă dată aveau rolul de țesături cu scopul de a proteja ființele de prea multă lumină, de prea mult frig sau cald. Rotindu-le în aer, n-au făcut altceva decât să unească trei mănunchiuri, prin contorsionare, formând o antică funie. Cu ajutorul ei s-au aruncat în gol, însă fibra organică, extrem de puternică și elastică nu i-a lăsat să se izbească de pământ, ușurându-le atingerea solului și așa au putut să călărească bestia cu trei membre, KUCA ce prindea ușor 120 km pe oră.

Senzorii nici măcar nu au avut timp să identifice ce era cu pala de vânt care reprezenta în fapt mișcările puternice și precise ale animalului de transport.

KUCA a fost atrasă de cuțitul din fier alb al Verei și s-a lăsat încălecată.

Într-un târziu, departe de orice așezare, în pala lumină, portocaliu-gălbuie, a lunii noi ce se ridica mândră la orizont, Ted, Vera și copiii identificaseră sunete neanimalice. Erau sunetele unor

tinere creaturi ce sărbătoreau în natură așa zisul camping, atrase de măreția focului de tabără. Unii spuneau povești, alții cântau și dansau. Grupul părea să nu cunoască urgia.

În timp ce Ted, Vera și copiii priveau cu surprindere spre focul de tabără, o navă plină de copii, condusă de doi adulți, o femeie soldat și un bărbat soldat s-a oprit lângă focul de tabără. Toți au privit cu uimire că de fapt campingul era înconjurat de sârmă ghimpată și o clădire cenușie se ascundea în spatele arborilor. Copiii aduși de cei doi au fost invitați să intre în clădire. O fetiță de zece ani ce plângea strigându-și mama, s-a ascuns în spatele unui copac. După ce grupul de copii a intrat în clădire, alți soldați au închis ușa de fier negru, iar cărăușii s-au întors la nava lor în timp ce creaturile ce petreceau și-au continuat povestea ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vera s-a strecurat ușor spre arbori și a ajuns la fetiță care era la un pas să dea un țipăt, dacă Vera nu i-ar fi acoperit gura.

- Taci, vreau să te ajut!

- În clădire sunt arși copii. Privește!

Copila de zece ani i-a arătat Verei un geam de unde aceasta putea să privească urgia.

- Și mama mea a intrat în această clădire ca să mă salveze pe mine. Creaturile din jurul focului de tabără sunt oamenii celui rău. Ei duc în eroare pe cei care ar evita să pătrundă în clădire. Sunt puși să dea falsa impresie de armonie.

- Vino!

Fata a urmat-o pe Vera și s-a alăturat grupului de copii.

- Trebuie să salvăm copiii ce vor mai fi aduși aici! a spus Vera.

- Cum? a întrebat Ted.

- O să-i omorâm pe cei doi cărauși și ne ocupăm de transportul copiilor pentru a-i salva.

- Tu știi că încă nu am omorât pe nimeni, chiar dacă am fost numit soldat al echipajului.

- Atunci nu-i omorâm. Îi immobilizăm și îi aruncăm în fântâna cea părăsită de peste drum de camping.

- E periculos, Vera!

- Trebuie să salvăm cât mai mulți copii!

Cu ajutorul cuțitului de fier alb, Vera a reușit să imobilizeze căraușii și ajutată de Ted a putut să-i lege și să-i închidă în fântâna părăsită. Profitând de neatenția creaturilor din jurul focului de tabără au sprăncărcat nava, cu toți copiii ce-i salvase până în acel moment și au pornit spre vârful muntelui. Acolo, într-un luminiș, au decolat, au lăsat copiii și au pornit după un alt transport îndrumați de Maria, fetița de zece ani. Deghizați în cărauși, fiindcă luaseră hainele celor ferecați în fântână, au reușit să salveze încă două grupuri de copii. Când cei din jurul focului de tabără au dat alarma că nava nu mai ajunge, iar ei au ascultat mesajul prin stație, au dus copiii la destinație, iar ei au pornit cu nava spre un fluviu,

unde au abandonat-o. Din nou KUCA, cheamată de fierul cel alb i-a dus pe Vera și Ted în luminișul de pe vârful muntelui.

Acum erau o întreagă echipă. Luna îi boteza cu lumina ei galben-portocalie, în timp ce orizontul sângerieu plângea de durerea fapturilor prigonite de pe Terra.

- A ajuns sfârșitul pe Terra, a spus Vera.

- Urgia, a adăugat Ted.

- O să desenez cu acest cuțit o poartă pe solul uscat de durere.

Cândva un vulcan a plâns pe culme și a avut inima chiar sub noi.

- Ce ți-a venit iară?

- Așa simt să fac.

Vera a desenat cu ajutorul cuțitului pe un perete stâncos al muntelui o poartă. Când desenul a fost gata, în fața lor s-a ivit o poartă mare din fier alb. Cu toții au pășit dincolo de poartă părăsind apocalipsa. Dincolo de poartă îi aștepta echipajul cu o navă gata de a explora, noi și noi orizonturi.

Proză SF

Fragmente

Capitolul I

Spicul armoniei

- Bună dimineața!

- Ați mâncat?

Bucuroși copiii se ridicară toți în picioare în sala de mese și au

strigat într-un glas:

- A fost bun și sățios.

Bătrânul se adresa celor prezenți.

- Și să nu uitați să faceți tot binele posibil așa cum grâul singur ne învață.

Cei mici aplaudau, cei mari făceau curat pregătindu-se pentru o nouă zi în colonia Miranda. Însă în liniștea scaunelor și a meselor curate o voce gingașă străbate din spatele sălii.

- Bătrâne ne mai spui povestea cu maldorienii?

Bătrânul zâmbi, se uită cu ochii spre cei ce intraseră, un grup de patru adulți ce urmau să preia grupul tinerilor spre a le da sarcina zilnică.

Cel mai plin de sine:

- Bătrâne, iar ai auditoriu!
- Mi-au cerut încă o poveste.
- Atunci ne-ai scutit de munca noastră.
- O să trimit supraveghetorii.
- Doisprezece.

S-au retras împăcați că toți copiii coloniei sunt pe mâini bune.

Bătrânul și copiii au ieșit afară.

- Cum, bunicule, ne spui o altă poveste?

S-au strâns cu toții și au însoțit pe bătrân afară.

Copiii l-au învăluit. În timp ce pășeau agale bătrânul le-a atras atenția să privească mai întâi la simbolurile de pe ziduri spunând:

- Să nu uitați, voi sunteți urmașii celor ce au plecat de pe pământ, a patra planeta din sistemul acela solar.

- Bătrâne, ești ultimul care ai văzut pământul?

- Nu pot spune că sunt ultimul și nici că ceea ce am văzut la vârsta aceea am și reținut, decât o parte, din cele văzute de mine. Nu pot reprezenta totul. Ca și voi, abia dacă mă vedeam ținându-mă de piciorul mesei.

Copiii au izbucnit în râs.

- Ultimul lucru impresionant de care îmi aduc aminte cu drag a fost lanul de grâu din care bunica mea mi-a pus în mână un săculeț de boabe ca să avem ce planta, ce crește și ce mânca acolo unde vom ajunge.

Glasuri zglobii strigară în cor:

- E vorba de grâu, de boabele de grâu. Așa-i bătrâne?

- Așa-i.

Trecură de colțul clădirii spre aleea centrală.

...

- Măi, Darine, așa aș cobori din postul de observație sa-l ascult pe cel bătrân.

- Chiar vrei să te duci?

- E cel mai vechi din colonie care este în viață. Ai ce asculta. El a văzut planeta mamă.

- Aha.

- Parcă anticii o numeau Gheea.

- De fapt nici nu știm dacă colțul acela de univers mai este viu.

Multe s-au întâmplat de atunci.

- Hai, amândoi!

- Și cine o să păzească?

- Îl punem pe Robo.

- Ok, dar să-l anunțăm pe șefu.

Nici nu miji astrul ceresc că lumina celor două luni amplifică nuanța albastă a luminii.

....

- Până la ora 12 aveți liber, se auzi în dispozitivele auditive.

- Mulțumim domnule, spuseră cei doi veghetori și se apropiară în grabă de grupul copiilor ce-l însoțeau pe bătrân.

Pășind agale, dar atrăgând mereu atenția cu vorba sa domoală, apăsată, explicită și caldă își atrase auditoriul până dincolo de zidurile cetății coloniei către ogorul plin de plante, aproape de cărarea îngustă de unde se întindeau lanurile de grâu.

- Bătrâne, dar cum a fost cu războiul cu moribii?

- He, he, măi Șer, tot așa curios ai rămas! Șer și tu Darine, nu mai faceți parte din cei care încep ticluirea timpurilor și vremurilor, sunteți veghetori. Primit-ați aprobare?

- Primit-am.

Bătrânul și-a continuat povestea adusă de pe planeta mamă. Le vorbea despre armonia ce o simțeau atunci când vântul mângâia spicele de grâu, câtă lumină se revărsa și urca spre soare dând mâna cu o altă lumină, cu cea diurnă.

...

În jurul bătrânului s-au adunat cu toții în cerc. De pe butuc, bătrânul:

- Pauză!

...

- Vedeți voi, mult timp s-a crezut că numai oamenii sunt în univers. Cu toate acestea existau opinii potrivit cărora n-am fi fost singurii. În fapt, primele colonii au demonstrat că unele planete chiar au fost locuite cândva. Ce se întâmplase cu locuitorii aceia nu se cunoștea, până când am întâlnit o nouă rasă. I-am spus rasă, pentru că era total diferită de noi ca și structură organică și mod de

gândire. O singură latură o aveam însă comună, cea de războinici și a onoarei.

- Bătrâne, dar ne povestești cum ai luat prima dată contact cu acea rasă?

- Încă eram tinerel și ieșisem să privesc lanul de grâu plantat în nord, însă am fost urmărit de un tânăr morib care a fost curios să vadă ce fac. Eu nu puteam să-l văd, pentru că purta un sistem de camuflaj care-l ascundea de lumina vizibilă. M-am uitat la grâu, la spicele de grâu, erau galbene, chiar îi era favorabilă zona. ... Se știa că exista și o colonie moribă, dar atâta timp cât nu s-a deschis focul asupra lor, au procedat la fel, de aceea am considerat că acea latură a onoarei era mult superioară nouă. Atunci s-a întâmplat o mică nenorocire. Un bârzav, făcu o mică pauză uitându-se încruntat în jur. Voi cunoașteți ce este un bârzav și cum trebuie să ne apărăm de el?

- Da, au spus copiii. Este o insectă ucigașă și trebuie să ne ferim de acul ei.

- Bravo! Ați învățat corect. Interesant este faptul că sistemul de camuflaj morib poate să fie detectat de către această insectă otrăvitoare. Ferindu-mă de el, ascunzându-mă în grâu, insecta l-a atacat pe tânărul morib care, deși în camuflaj, a fost o pradă sățioasă. Am sărit să îl ajut, cu toate că ne consideram dușmani, pentru că la rândul meu am fost educat ca și voi, că o înțepătură fără venin nu-ți pune în pericol viața, dar două, trei înțepături de

același fel sunt mortale. Cu mâinile goale am prins acul și l-am smuls din abdomenul insectei ca pe un trofeu. Rana provocată de înțepătură era curată. Așadar nu-și vărsase încă veninul. Am luat un mănunchi de paie de grâu, le-am tăiat doar spicele și înfășurându-le le-am făcut un garou ce l-am aplicat pe membrul rănit. Foarte speriat, cu ochii săi mari și negrii, moribul mă privea cum i-am legat garoul. În liniștea vântului două zgomote erau puternice, bâzâitul morbid al insectei și cele două inimi din pieptul moribului. L-am ajutat să se ridice și l-am condus spre partea de nord a lanului. Nu ne-am vorbit nimic. L-am salutat utilizând mâna și m-am întors spre colonie. Trei rotații, echivalentul a trei zile coloniale, nu am povestit cele întâmplăte nimănui. Când în ziua a patra s-a dat alarma, toată lumea era speriată. Am văzut pe fețele adulților. Ici-colo se auzea „Oare ne vor ataca?“. M-am furișat, mi-am luat costumul de luptă și arma mea făurită după schemele antice. De fapt le-am luat pe toate și am plecat să însoțesc la oarecare depărtare grupul de alduți înarmați, spre câmpiile din nord. I-am auzit șușotind să încerce modalitatea pașnică, să se prezinte unul, lăsând arma la o parte. Într-adevăr, cei șase, șapte moribi adulți, cu platoșe impunătoare, au procedat la fel, doar unul s-a apropiat de pământeanul tras la sorți pentru întâlnire. Năbădăios cum eram, m-am apropiat prin lanul de grâu. Am și fost detectat, dar nu au reacționat, pentru că dronele lor au arătat faptul că nu aveam arme energetice. Un al doilea, de statura mea s-a

apropiat de locul întâlnirii. Pământenii erau îngroziți le încleștaseră mâna pe senzorul de activare a armei. Ovărsirul abia îi stăpânea. L-am recunoscut pe cel care s-a apropiat. Se vedea petecul ce-i repara gaura costumului său. Era cel rănit de insectă. Involuntar m-am apropiat de el, iar el mi-a întins mâna, făcând un gest pământean. I-am răspuns imediat, instinctiv. Toți ne priveau perplex, până și șeful moribilor. „Hm“, imită un sunet pământean de mirare, șeful lor. În cele din urmă ajunsese și Robo, translatorul universal, bun la toate.

S-au lămurit repede cele două părți. Moribii cereau o experiență de războinic în schimbul onoarei arătate, deși la început, nedumeriți, nu se înțelegea ce este. S-a tras concluzia că în urma acțiunii mele de a salva viața tânărului morib de atacul insectei, legea lor cerea împlinirea ritualului de războinic, ceea ce însemna ca cei doi să pornească într-o cruciadă de exterminare a câtorva insecte. Aproape fericit și îmbărbătat de adrenalină, l-am prins de mână și am alergat spre colțul unde știam eu că este un mic fagure al insectelor. Partenerul avea pregătită arma energetică, eu, arcul cu săgeți. La început m-a privit mirat, dar când mi-a văzut dibăcia în acțiune, prin decapitarea a două insecte cu arcul meu special, a rămas foarte impresionat. Victoria noastră s-a concretizat cu exterminarea a douăsprezece exemplare mature și patru larve. În semn de pietenie am făcut schimb de arme și am pornit spre grupul de adulți ce ne-au supravegheat pe toată perioada cruciadei. Ambele

grupuri au fost mulțumite și tratativele de conviețuire s-au deschis. Practic am obținut cea dintâi colaborare armonioasă între moribi și terrani. Un singur fapt uitaseră cu toții, ca în orice stup și în acesta mai exista și o regină care din înălțimi, după ce-și văzuse colonia sa decimată, atacase prada cea mai mare, pe șeful moribizilor, care de fapt era tatăl partenerului meu de cruciadă după standardele pământene. În grabă, nimeni nu avea activată vreo armă energetică, iar tânărul încă nu se deprinse să folosească arcul, așa că am fost nevoit să utilizez arma antică, bumerangul, care bineînțeles o decapitează pe regină chiar în fața marelui conducător. Ajuns la fața locului am smuls acul cu punga de venin și am dăruit-o acestuia. De atunci situația coloniei a devenit una înfloritoare. Cu toate că fiecare stătea în tabăra sa, locul de întâlnire era tot timpul lanurile de grâu ce erau păzite cu străjnicie de către moribi. Spicele de grâu reveneau coloniștilor terani, iar paiele, curios fapt, pentru că s-au dovedit a fi un element medical au fost folosite de moribi. Așa că relațiile au devenit tot mai strânse depinzând una de alta.

- Simbiotice, simbiotice, strigară copiii.

- Le putem numi și așa. Tot în perioada aceea am descoperit adevăratul inamic al terranilor și moribilor, adevăratul artizan al conflictului dintre cele două rase.

- Gavizii, gavizii, strigau copiii.

- Corect, spuse bătrânul. Și asta datorită lanului de grâu ce pentru biologia acestora este un afrodisiac și paralizant în același

timp. Atât noi, cât și moribii am fost uimiți de descoperirea celor trei trupuri paralizate în apropierea lanului de grâu. Nici tehnologia avansată a moribilor nu i-a putut identifica pe cei trei. Ia spuneți, ce mirosuri simțiți?

- De pere, de pere.

- Așa este, este mirosul moribilor masculi.

Darine spune:

- Simt miros de lubeniță.

Bătrânul izbucni în râs.

- Măi, Darine, tu ai o admiratoare moribă. După standardele noastre femeile moribe sunt greu de detectat. Când femeia moribă dorește acest lucru, îi poți simți prezența. Îți recomand să rupi trei paie de grâu și să i le dăruiești când acesta se va arăta.

Bătrânul privi spre orizont.

- E timpul să ne întoarcem în colonie. Salutați-vă prietenii ce v-au însoțit până aici. Cei 14 tineri moribi și-au desfăcut sistemele de camuflaj. Unul mai îndrăzneț s-a apropiat de Darine. Emană un puternic miros de lubeniță. Darine își dăduse seama că era femeia ce l-a urmărit de mult timp și i-a dăruit cele trei spice de grâu. Aceasta le luă, reteză spicele cu boabele de grâu, păstrându-și tulpinele și întorcând bobul.

- Toți copiii aplaudau. Au trăit un moment istoric.

Capitolul II

La marginea lanului de grâu

- Deșteptarea! Astăzi este o zi măreață pentru colonia noastră și restul umanității. Aveți grijă cum vă asamblați echipamentele! Și așa cum am făcut pregătire pentru acest eveniment, vă prezentați pe platoul principal! Mult succes și nu uitați că de astăzi bătrânul nostru va face parte din marea ligă a judecătorilor acestui colț de univers! ...

Câteva strigături de bucurie a acestei generații care a reușit să determine un inamic așa de puternic nu numai să încheie încetarea ostilităților, ci să devină și principalul aliat în marea alianță a tuturor ființelor care au atins spațiul cosmic cu propriile puteri s-au auzit.

Râsete, voci tinere, sunetul bocancilor au adunat pe marele platou o sută de mii de cadeți. Desigur alaiul era imens, procesiunile curgeau una după alta cu toată solemnitatea și tipicul uman.

La tribuna principală, pe un interval de o mie de locuri și-au făcut apariția în costumele lor de războinici spațiali.

În apropierea miezului zilei se lăsă o liniște timp de cinci minute. În tot acest timp vehicolul în formă de stea se ridica purtând la bord ultimul pământean care a văzut planeta mamă și căruia i s-a făcut mare onoare de a fi acceptat în rândul marelui consiliu de judecată. Desigur era însoțit de cel mai bun prieten, „arianul“ său preferat care la rându-i îi fusese acceptată intrarea în marele consiliu.

***

Baiatul teran observă apropiindu-se de el o fata arien.

- Mă bucur că ne-am întâlnit din nou. Pot să-ți spun că ți-am simțit prezența așa cu m-a învățat bătrânul, spuse băiatul.

Se auzi un chicotit din spatele unei plante.

- Și ce miros ai simțit? întrebă fata mișcând ușor din nas pentru a respira aerul proaspăt.

- De lubeniță.

- Înseamnă că încă mă mai iubești, deși că ai fost plecată... Da, am fost forțată să plec, așa cu ți se cere ție. Ți-am lăsat mesaj pe wurk, ca să știi că nu am plecat din dorința de a mă ascunde de tine, ci pentru a rezlva tensiunile din tribul meu.

- Am înțeles mai greu. A dus muncă de lămurire cu mine bătrânul. Știi bine că ni s-a interzis să ne mai vedem din pricina faptului că suntem specii diferite datorită reproducerii. Eu tot nu înțeleg în totalitate cum la voi sunt trei părți în ceea ce privește reproducerea speciei?

Serioasă G.A răspunde:

- Ceea ce este firesc pentru noi, a fost o mare nedumerire din partea voastră, dar în privința acesta bătrânul vostru a avut dreptare. Dacă există ca manifestare ceea ce voi numiți dragoste și iubire, poate să apropie specile. Acest lucru căutăm și noi, înțelegere și armonie. Așadar, atâta timp cât stau ascunsă după această plantă, nu încalcăm niciun protocol și nicio judecată. Cu toate astea îmi vine să mă arunc spre tine și să te strâng puternic în brațe. Mă tem numai să nu te strâng prea puternic și să-ți frâng oasele.

Băiatul teran râde cu poftă.

- Te-am admirat și pot să-ți mărturisesc că, deși sunt puțin nelămurit, doream să aflu de la tine dacă ai fi de acord să-mi expui forma voastră de viețuire.

- Nu-mi este greu, pentru că bătrânul vostru m-a ajutat să înțeleg felul vostru de viețuire. Ceea ce voi numiți cuplu, pereche, la voi sunt doi indivizi, la noi trei.

- Am înțeles asta, dar de ce s-a ajuns la ideea de malformație?

- Nu e vorba de malformație, ci de metamorfozare. O femelă participă cu ouălele, alta poartă ouăle, iar masculul își revine greu, după aproape trei ani și ciclul acesta al înmulțirii se termină abia după cel de-al doilea proces la care prima femelă care a participat cu ouă va deveni purtătoare, iar cea purtătoare va participa cu ouă.

Uimit băiatul teran pune mâna pe frunte.

- Apciu. Complicat proces aveți! De aceea masculul suferă așa de mult?

- Da, e o muncă epuizantă din partea masculului, pentru că îngrijește două femele ce-i sunt credincioase toată viața.

- Dar am observat că singurul ce rămâne cu un corp de carne e bătrânul, restul au corp energetic.

- E o știință a vederii, dar despre acest lucru o să mai vorbim. Grâul din lan a început să danseze și trebuie să pătrund în jocul lui. Tu rămâi la marginea lanului până ce te voi chema!

Capitolul III

Urgia

Frunzele tufelor șuierau în ritmul vântului care cu tot dinadinsul se lovea ca ele să șuiere a muzică. Norul ce apăruse la orizont se încăpățâna să se ridice în înălțimi și în același timp

printre coloanele formate, vârtejuri mici îl îndemneau să o ia la galop pe bolta cerească.

- Ami, anunță că vine o furtună mare!

Alarmerle șuierau, ziduri de protecție se ridicau.

- Ted, a mai fost înregistrată o asemenea furtună în zonă?

- Nu, a depășit toți parametrii studiați de noi. Parcă n-ar fi furtună, parcă ar fi ceva viu.

- Ia, uită-te aici!

La șapte km de raza furtunii, bara se mișca bezmetic. Vreo șapte tornade, iar aici mijlocul lor pulsează ceva magnetic.

- Vrei să spui că e o furtună magnetică?

- Am spus că pulsează, nu că este.
- Încă nu înțeleg așa ceva.
- Din tot ceea ce cunoaștem noi, asta nu e furtună
- Dar ce este?
- Cam tot ce cunoaștem noi înmulțit cu puterea zece, poate chiar mai mult.

O alarmă șuieră a avertisment

- Domnule, postul de observație zece nu mai există.
- S-a întrerupt orice formă de comunicare cu locul respectiv.
- Ne-au trimis ceva date?
- Viteza vântului a trecut de la 380 la 680.

Un murmur de mirare și spaimă în același timp a provocat privirile speriate a tuturor ce erau în zona mesei de control meteorologic.

- Suntem primii care avem date despre urgia asta.

Luați contact cu celelalte centre și spuneți-le că se apropie, că vine această nenoricire și nu o putem împiedica. Instrumentele noastre nu fac față provocării. Nu putem opri urgia.

- Domnule, să-i anunțăm și pe nepământenii?
- Cred că ar fi cazul.
- Trimite-ți-l pe ciclopul 1!

Forfota evacuării se întinsese pe cei zece km ai bazei.

Această mică cetate-raș era în pragul unui mare dezastru.

- Domnilor, întrebarea se pune în ce direcție să evacuăm coloanele de refugiați.

- Nu mai înțeleg nimic, parcă se întinde, vrea să ne prindă în clește. În ce direcție să o luăm ca să nu ne lovească furtuna?

- N-am primit nicio informație deocamdată.

- Atunci comunicați cu cei de la centru.

- Mai e cineva pe acolo să ne spună în ce direcție să o luăm?

- Poate nu ar mai trebui să ne punem în mișcare, ci să ne facem o groapă și să rămânem aici.

-Vera, ce-au spus prietenii noștri, au răspuns mesajului nostru? Se pare că nimeni nu mai e în baza lor. Nu s-a făcut nicio mișcare. E sigur că au văzut mesajul de la ciclop?

- Da.

- Și nu s-a arătat niciunul.

- Nu.

- Atunci e grav.

- A fost identificata vreo nava care să ridice greutatea în înălțime?

- Nu.

-Vera, mi se pare ciudat că ciclop s-a întors fără steag alb.

- Da, așa e. Să-l fi luat vântul?

- Nu cred, l-am legat prea bine.

- Deci nu trebuie să ne îngrijorăm?

- Să vedem ce facem cu furtuna, dar mi-e teamă că nu putem evacua locul.

- De ce? S-a anunțat la timp? S-au pus în mișcare toți?

- Nu știu de ce, dar am o senzație ciudată. Parcă furtuna aceasta a fost creată să ne distrugă pe toți.

- Oare nu ar trebui să ne uităm și în spațiu, nu doar la centru de meteorologie?

- Sincer, nu știu, n-am întrebat pe nimeni.

- Auzi pași?

- Da, i-am auzit acum.

- Vezi pe cineva?

- Nu.

- Simți miros de fructe?

- Parcă miroase a pere.

- Înseamnă că e cineva camuflat pe lângă noi.

- Știu că mă auzi și-mi înțelegi graiul. Am descoperit că vine o furtună mare. Nu avem nume pentru ea.

Vera îl trage de mânecă. Șeful de la meteo i-a spus urgie.

- Cum am spus, nu avem nume pentru ea. E foarte nefirească pentru ce avem noi.

Un sunet metalic se auzi în apropiere și o voce îi răspunse.

- Desigur. Nu este o furtună, e un atac meteorologic controlat din spațiu. Patru nave le-am doborât până acum, dar una nu am găsit-o. Întotdeauna sunt cinci, iar aceasta a activat câmpul de formare din nordul planetei antrenând forțe magnetice. Vitezele

vor depăși 800 km pe oră după standardele voastre și nimic nu va rezista, nicio clădire, dacă nu are ancorare la 100 m adâncime.

- Uau, e grav de tot. Nici în subteran nu suntem protejați. Mai rămâne un singur lucru de făcut, să găsim vehicolul spațial și să-l distrugem.

- Bună idee.

- O să ne ducem la colonia noastră, ca să-i anunțăm ce am aflat.

- Bună idee, se auzi vocea sintetizată. Am ordin. Vă însoțesc. Am ordin să vă creez o cupolă de cristal. Acoperă 12 km din centrul unde este activată.

- Hm, asta da minune, spuse Vera.

- Haideți să ne grăbim!

- Ciclop, pornește sistemul de deplasare și du-ne repede în colonie! Avem un sistem de atașare. Poți să te ții de el, ca să nu pierdem timpul. Când ajungi aruncă cu vopseaua, ca să identifice nava la sfatul coloniștilor. Distrugând-o scapăm de furtuna meteorologică.

TEXTE ASCUNSE SUB OBROC

- Pași spre bine –

-Unde este calendarul...? întrebă ucenicul.

- Cel vechi sau pe cel nou îl voiești, spuse domol duhovnicul.

- Vroiam să văd ce zile vin și ce trebuie să pregătesc din cărțile de slujbă.

- Dorești greșit! a spus apăsător duhovnicul.

- Cum, dorința de a te pregăti este greșită? a întrebat perplex ucenicul.

- Dorința e bună, chiar binecuvântată. Totuși felul cum vrei tu s-o aplici este abrupt. Această aplicație te poate duce spre pierzanie. Hai, lasă capul în pământ și mergi de du o vadră de apă la vite de la fântâna cu roată. Meditează la ce faci.

După două ore ucenicul se întoarce ud la picioare. Duhovnicul zâmbește ...

- Vorbește!

- Am dat la vaci o vadră de apă și tot mă gândeam ce este greșit

...

- Așa, și ...

- Am mai dat una ... Încă una și apoi am adăpat toate animalele din toată ograda.

- Ai procedat bine și ai muncit bine. Chiar dacă te-ai udat este bine ... Ai dat ascultare și ai fost cu râvnă, totuși ce te-a împins să mai scoți câte o vadră din fântână ... ?

- Mi s-a părut bine să hrănesc toate făpturile ...

- Și așa ai făcut miracolul. Așa trebuie să facem în fiecare ceas, să hranim sufletul, să adăpostim mintea, să tacem cu cuvântul și să luminăm în jur cu faptele noastre. Din pricină că ai dat ascultare, ai scos apă din fântână secată de doi ani și ți s-a părut mai cumsecade să hrănești toate viețuitoarele, din cumiștenia minții tale, iară din rugaciunea neîncetată ce ai facut-o ai luminat toată valea doar ca să înțelegi cum e sa fii slujitor precum Fiul lui Dumnezeu, fără greșală ...

Era un om tare sărac. De sărac ce era se temea să pășească printre oameni, căci aceștia îl priveau ironic când îi observau îmbrăcămintea.

Într-o zi a trecut pe lângă un prieten din copilărie. Acesta când l-a observat i-a spus:

- Ce rău ai ajuns! Ți-aduci aminte când ne jucam în copilărie și avea tu de toate, căci părinții îți erau alături.

Omul cel sărac a rămas orfan la o vârstă fragedă, iar de averea părinților s-au bucurat niște rude apropiate care au spus că au grijă și de el.

- Îmi amintesc. Și acum sunt bine. Am de toate.

- Ce ai? Eu te văd îmbrăcat în zdrențe.

- Cât am sănătate am de toate.

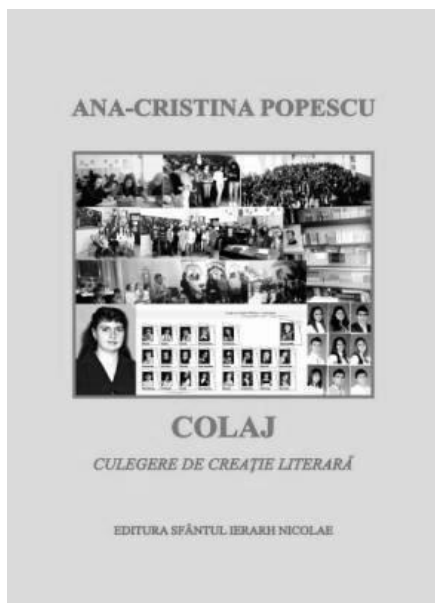
Peste o lună l-a întâlnit pe același prieten. Era trist și chinuit de o boală la care doctorii nu găseau leac. Degeaba avea bani, nu-l ajutau cu nimic.

Omul cel sărac i-a dăruit niște plante ca să-și facă ceaiuri. Acele ceaiuri l-au ajutat pe prietenul lui din copilărie.

Mai târziu prietenul i-a mulțumit.

- Ai avut dreptate, adevărata avere e sănătatea. Îți mulțumesc că mi-ai luminat mintea cu acest adevăr.

Adrian Popescu
Din lada cu amintiri

O CULEGERE DE CREAȚIE LITERARĂ, UN IZVOR NESECAT DE ÎNȚELEPCIUNE

Cronică de carte

Aș începe prezentarea Culegerii de creație literară Colaj a profesoarei și scriitoarei Ana-Cristina

Popescu apărută în anul 2014 la Editura Sfântul Ierarh Nicolae de la Brăila cu câteva gânduri ale scriitorului Mark Twain despre propriile lui cărți „Cărțile mele sunt ca apa. Cărțile marilor genii sunt ca vinul. Din fericire toată lumea bea apă.“ Cele două comparații arată cât de importantă este cartea în viața omului, fie te cuprinde în brațele euforice ale lumii ei ca vinul, fie te învață să guști apa vieții.

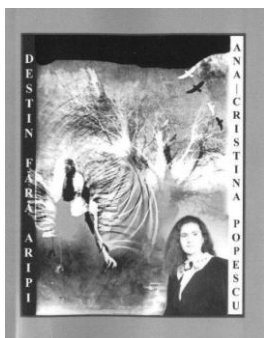
Ana-Cristina Popescu prin Culegerea de creație literară Colaj a arătat că adevărata apă a vieții este arta cuvântului. Prin cuvânt Dumnezeu a creat lumea „Și a zis“ (Facere 1, 3). Prin cuvânt Ana-Cristina Popescu a deschis ochii sufletului fiecărui elev spre dragostea față de literatură, lectură și creație literară.

Culegerea de creație literară Colaj este o continuare, așa putea spune, a Culegerii de creație literară Îndrăgostiți de poezie apărută la Editura Dalami în 2009. Ambele culegeri au urmărit stimularea creativității elevilor, dezvoltarea imaginației, gustul pentru lectură și au atins aceste obiective, dovadă fiind unii elevi precum Preda Gabriela Dagmar care în prezent pregătește propriul volum, punctul de plecare a descoperirii talentului creator fiind Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie sau eleva Andreea Buzuriu care a fost premiată anul acesta cu Mențiune la Festivalul Național de Creație și Interpretare „Ana Blandiana“ de la Brăila pentru eseul Drumul către mine însămi. Acest eseu a fost publicat și în Antologia Festivalului dar poate să fie lecturat și în paginile Culegerii de creație literară Colaj.

Culegerea de creație literară Colaj este structurată pe douăsprezece capitole și mai multe subcapitole. Capitolele I-VII prezintă diferite materiale ce stimulează gustul pentru lectură al cititorului, în special al elevilor sau ajută la fixarea cunoștințelor de limba și literatura română prin teorie, fișe de lucru și teste. Capitolele VIII-XII (paginile 99-245) cuprind creații ale elevilor.

Este lăudabilă osteneala Anei-Cristina Popescu de a publica o culegere de creație literară. Prin osteneala ei mulți elevi au înțeles că începutul zborului spre descoperirea identității personale este cartea. „Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii.“ (Andrei Pleșu)

Adrian Popescu
Din lada cu amintiri

Despre volumul de debut „Destin fără aripi“, autor Ana – Cristina Popescu

Cronică de carte

Profesoara Ana-Cristina Popescu a debutat în Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului cu poezia „Doamne, rămâi cu noi că s-a făcut noapte“ (Ev. Luca 24, 29) în Nr. 7-8 (113-114), pag. 17, An. X, iulie-august, 2004.

Eu eram pe atunci tehnoredactor al Foii Diecezane, periodic de cultură și spiritualitate ortodoxă a Episcopiei Caransebeșului.

Articolele, poeziile și scenetele publicate de profesoara Ana-Cristina Popescu au fost citite cu interes și apreciate de foarte mulți cititori, profesori și nu numai. Domnul profesor de muzică, Dumitru Jompan, a fost profund impresionat de poezia Ninge pe care s-a gândit că ar putea s-o pună pe note muzicale.

Numerele în care a apărut cu publicații sunt: numărul în care a debutat, menționat mai sus și următoarele: An. X, Nr. 9-10 (115-116), pag. 16, septembrie-octombrie, 2004; An. X, Nr. 11-12 (117-118), pag. 19, noiembrie-decembrie, 2004; An. XI, Nr. 7-8 (125-126), pag. 7, iulie-august, 2005; An. XI, Nr. 9-10 (127-128), pag. 8 și pag. 10, septembrie-octombrie, 2005; An XI, Nr. 11-12 (129-130), pag. 14, noiembrie-decembrie, 2005; An. XII, Nr. 1-2 (131-

132), pag. 14-15, ianuarie-februarie, 2006; An. XII, Nr. 3-4 (133-134), pag. 14-15, în pag. 15 a publicat și câte o poezie a elevelor: Blidariu Carmen, Tiba Roxana și Marcu Cristina, încurajându-le, martie-aprilie, 2006; An. XII, Nr. 5-6 (135-136), pag. 22-23, mai-iunie, 2006; An. XII, Nr. 7-8 (137-138), pag. 8, iulie-august, 2006; An. XII, Nr. 9-10 (139-140), pag. 18-19, în pag. 19 a publicat și câte o poezie a elevelor: Preda Gabriela Dagmar, Bușu Dayana și Băilă Diana, încurajându-le, septembrie-octombrie, 2006; An. XI, Nr. 11-12 (141-142), pag. 16, noiembrie-decembrie, 2006, Anul XIII, Nr. 1-2 (143-144), pag. 11, ianuarie-februarie, 2007; Anul XIII, Nr. 3-4 (145-146), pag. 7, martie-aprilie, 2007; Anul XIII, Nr. 5-6 (147-148), pag. 5, mai-iunie, 2007; Anul XIII, Nr. 7-8 (149-150), pag. 13, iulie-august, 2007.

Începând cu 1 ianuarie 2007 s-a ocupat și de Foaia de creație literară Mugurașii, încurajând astfel elevii talentați să pășească pe urmele poeziei.

A avut publicații și în broșurile apărute în 2008: lucrarea Clasa de elevi ca și grup educațional, din cadrul broșurii Preocupări actuale în științele educației și lucrarea Cum se realizează comunicarea în școală, din cadrul broșurii Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică din domeniul educației, dar și în broșura apărută în ianuarie 2009 Demersuri creative în activitatea de predare-învățare cu lucrarea Metode de predare a

limbii și literaturii române cu aplicații pe proza fantastică (dublul și steategii ale seducției) a scriitorului Mircea Eliade.

Volumul *Destin fără aripi* prezintă lumea sufletului ei. În această lume a sufletului caută aripile eternității, un ideal greu de atins și totuși, iubirea adevărată, iubirea Lui Dumnezeu îi descoperă locul de unde acestea își hrănesc ființa.

Unele poezii din acest volum prezintă cum a luat naștere ființa metaforică a cuvântului ce a devenit vers, altele surprind fiorii iubirii, tema naturii, o treime din ele au adunat în versuri, trăirile ei religioase.

O parte din poeziile acestui volum au fost publicate și în Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului.

Tot în acest volum își publică și o piesă de teatru, Parfumul deșertăciunii, în care a arătat dorința fiecărui om de a întâlni în această viață, marea dragoste. Sursa de inspirație pentru această dramă au fost poveștile triste ale mai multor prieteni, îmbogățite cu imaginația autoarei.

Volumul *Destin fără aripi* va fi cu siguranță apreciat și iubit de cititori. Îndrăgostiții de literatură se pot identifica cu trăirile autoarei Ana-Cristina Popescu, surprinse în scrierile ei.

Nu îmi mai rămâne decât să vă urez lectură plăcută.

Banatul și desăvârșirea unității naționale a statului român

Eseu

Unirea românilor din toate provinciile istorice într-un singur stat independent la 1 Decembrie 1918 a fost urmarea firească a voinței lor de veacuri. 1228 delegați, alături de participanți din toate colțurile Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului au hotărât într-un singur glas unirea cu România.

„În ciuda restricțiilor și impedimentelor de tot felul impuse de trupele de ocupație, mii de bănățeni au răspuns la chemarea Consiliului Național Central și s-au îndreptat către Alba Iulia pentru a lua parte la Marea Adunare care avea să proclame Unirea.“

(sursa

http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Unirea_Banatului_cu_Rom%C3%A2nia)

Delegația bănățenilor a avut în final 359 de membri oficiali, reprezentând toate categoriile sociale și principalele organizații politice, sociale și culturale bănățene. „Pe lângă aceștia au participat un număr mare de români bănățeni de pe întreg

cuprinsul Banatului. Se estimează că au participat români din cel puțin 255 de localități bănățene.“ (sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Banatului_cu_Rom%C3%A2nia)

Marea unire nu s-a pronunțat numai la Alba Iulia, pretutindeni la sate și orașe având loc sute de întruniri mai mari sau mai mici, caracterizate prin aceeași atmosferă de entuziasm, a căror desfășurare dovedea o puternică conștiință națională cu rădăcini adânci în secole de istorie.

„Unirea Banatului cu România a fost proclamată pe 1 decembrie 1918 la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia. Preluarea de facto și de jure a administrației Banatului de către autoritățile românești s-a desfășurat cu întârziere și cu mare greutate, datorită prezenței în regiune a trupelor sârbe și franceze. Administrația românească s-a instalat în Banat abia un an mai târziu, unirea fiind consfințită de intrarea trupelor românești în Timișoara pe 3 august 1919. Deși România revendicase Banatul în cadrul granițelor sale naturale, până la Tisa și Dunăre, Banatul a fost în cele din urmă împărțit între Regatul României (aproximativ 2/3) și Regatul sârbilor, croaților și slovenilor (aproximativ 1/3).“ (sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Banatului_cu_Rom%C3%A2nia)

„În august 1919 a avut loc la Timișoara o impresionantă adunare populară, la care s-a adoptat o Rezoluție, prin care se declara încă o dată Banatul unit pe veci cu România.“ (sursa <https://profudeisto.wikispaces.com/file/view/v2c4.pdf>)

Într-un articol de fond, intitulat „Zi de sărbătoare“, apărut în nr. din 1 dec. 1918 al cunoscutei publicații „Românul“ se sublinia în numele celor rămași acasă: „Gândurile noastre se îndreaptă astăzi cu evlavie spre Alba Iulia, cetatea sfințită prin amintirile duios ale trecutului. Inimile noastre saltă de bucurie, pentru că ziua mare așteptată cu dor nespus a sosit. Trimișii neamului românesc s-au întrunit la Alba Iulia ca să pregătească sărbătoarea cea mare, a înoirii și întregirii neamului românesc...“ La rândul său, publicația „Drapelul“ din Lugoj insera în articolul intitulat „Alba Iulia“ o vibrantă chemare către cititori de a-și manifesta cu rigoare hotărârea de unire cu România. Străvechi pământ românesc, moștenitor al unor vechi și bogate tradiții, Banatul a trăit din plin ziua mării sărbători. Încă la 23 noiembrie 1918, într-o circulară emisă de Conciliul Național Român din Mehadia se arată că în toate cele 20 de comune aparținătoare să fie organizate adunări populare în duminica de 1 dec. La Călnic, locuitorii întruniți în frunte cu Petru Ieremia și Sofronie Andrișani au înlocuit toate firmele străine cu inscripții în limba română și au arborat drapelele naționale. La Cornereva, sătenii participanți la adunarea populară au îndemnat prezidiul sfatului național să facă cunoscut în scris

consimțământul Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia. În localitate Valea Bolvașnița, adunarea a început cu arborarea tricolorului în fața poporului adunat. La Timișoara, un mare număr de locuitori din toate cartierele orașului s-au adunat în sala de festivități a Liceului de Muzică și au înființat un cor românesc sub conducerea lui Iosif Velceanu, fost dirijor al Reuniunii române din Reșița. Arhiva Muzeului din Alba Iulia păstrează documente de adeziune la Marea Unire de la locuitorii din Caransebeș, Orșova, Dognecea, satul Vișag de lângă Lugoj. În delegația aleasă să prezinte actul unirii la București, Banatul a fost reprezentat de episcopul Caransebeșului, Miron Cristea, secretarul episcopiei, dr. Cornel Corneanu și Caius Brediceanu. Alături de aceștia la Alba Iulia au participat 18 protopopi, 43 preoți și învățători. Adeziunea totală a locuitorilor Banatului la hotărârile Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 demonstrează forța morală a locuitorilor din acest străvechi colț de țară, dorința lor de înfăptuire a statului național unitar român.

„Situația din Banat în toamna anului 1918 devenise tot mai tensionată. Acțiunile de protest din regiunile urbane s-au înmulțit. Pe 6 și 20 octombrie, la Timișoara au avut loc demonstrații pentru încheierea ostilităților militare. La 26 octombrie, participanții la manifestația organizată pe străzile orașului au dărâmat statuia generalului austriac Antoniu Scudier precum și monumentul lui Coronini^[1] Publicația locală *Temesvári Hírlap*^[1] consemna că statuia

„a fost dărâmată cu o rangă. Nu are importanță de cine. Nici nu merită să mai fie ridicată. Ea reprezenta o lume veche, dispărută, militarismul, servilismul și închinarea la idoli”^[2] La 31 octombrie 1918, a avut loc o mare demonstrație de stradă la Timișoara. În aceeași zi, în sala cazarmei militare, a avut loc o întrunire a celor mai importante personalități politice și militare locale și s-a înființat un Consiliu Național al Banatului, condus de dr. Aurel Cosma. În zilele următoare, soldații întorși de pe front, revoltați de lipsurile în care se zbăteau familiile lor iau cu asalt conacele celor avuți, împărțind celor înfomețați stocurile de alimente și de alte bunuri rechiziționate. În multe localități, autoritățile făceau apel la aparatul represiv. Jandarmii și așa numitele „gărzi de oțel” intervin cu brutalitate, mulți locuitori nevinovați căzând victime măcelurilor^[3] Românii din Banat s-au constituit în Consilii și Gărzi naționale românești, ca răspuns la dezordinea care se crease, la atrocitățile jandarmilor și ale „gărzilor de oțel” ungurești.^[4] Lupta lor pentru emancipare națională și autodeterminare intra acum în ultima fază.” (sursa https://ro.wikipedia.org/wiki/Unirea_Banatului_cu_Rom%C3%A2nia)

„Desăvârșirea României mari a fost înfăptuită prin proclamarea Unirii Transilvaniei cu România, în 18 noiembrie /1 decembrie 1918, la Alba Iulia. Cele două Biserici românești din Transilvania, Ortodoxă și Greco-Catolică, dincolo de anumite suspiciuni și neînțe-

legeri între ele, au contribuit mult la efortul de emancipare națională.

În dimineața zilei de 1 decembrie 1918, la sfârșitul Sfintei Liturghii, săvârșite în biserica ortodoxă din Alba Iulia, Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a citit *rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc*. Cuprinsul profund al rugăciunii rostite a creat o emoție foarte puternică în rândul celor prezenți, încât întreaga biserică a intonat apoi imnul *Deșteaptă-te, române*. Se spune că atunci „*nu era nici un ochiu uscat. Din ochii tuturor curgeau sfintele lacrimi ale învierii noastre naționale*”⁵.

Ședința Adunării Naționale Constituante s-a încheiat cu un cuvânt festiv al Episcopului ortodox Ioan I. Papp al Aradului, care accentua ideea potrivit căreia clerul și poporul sunt „*una în cugete și simțiri, sunt una în dorințele și aspirațiunile naționale*”⁶.

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 a avut urmări pozitive pentru noul stat român întregit și pentru Biserica Ortodoxă Română. La 18/31 decembrie 1919, în scaunul vacant de Mitropolit primat al României a fost ales Episcopul Caransebeșului, Miron Cristea, care, în anul 1925, a devenit primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, urmând apoi desfășurarea procesului de organizare unitară a Bisericii din întreaga Românie.

La 15 octombrie 1922, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Catedrala Reîntregirii Neamului din Alba Iulia, regele Ferdinand I și regina Maria au fost încoronați ca suverani ai României Mari, act ce

Adrian Popescu

Din lada cu amintiri

simboliza unirea tuturor românilor „de la Nistru până la Tisa” sub același sceptru.

Comemorarea făuritorilor Marii Uniri și a contribuției istorice majore a acestora la îndeplinirea idealului național de unitate constituie o ofrandă de recunoștință, dar și prilej pentru generația actuală de a cunoaște mai bine virtuțile lor, de a le prețui și a le pune în lucrare, fiind chipuri de lumină și întărire spirituală pentru viața și lucrarea Bisericii astăzi.“ (sursa: <http://ziarullumina.ro/2018--anul-omagial-al-unitatii-de-credinta-si-de-neam-si-anul-comemorativ-al-fauritorilor-marii-uniri-din-1918-129466.html>)

Prin urmare unirea Banatului cu România a fost proclamată la Marea Adunare din 1 decembrie 1918, de la Alba Iulia, dar preluarea administrației Banatului de către autoritățile române a avut loc cu întârziere datorită ocupației sârbe și franceze. Abia în vara lui 1919 s-a instalat în Banat administrația românească, consfințită la 3 august 1919 prin intrarea armatei Române în Timișoara.

DISCURSUL POLITIC MODEL

CE AR TREBUI SĂ FACĂ UN PRIMAR?

Didactica - Model

BUNĂ ZIUA,
ONORATĂ ASISTENȚĂ, STIMAȚI INVITAȚI, DRAGI
COLEGI ȘI PRIETENI

Numele meu este Adrian Popescu și îmi exprim bucuria de a mă afla, azi, în fața dumneavoastră, în calitate de simpatizant al partidului X pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reușite acțiuni pe care noi, membri și simpatizanți ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferință cu tema Ce ar trebui să facă un primar?

Scopul acestei acțiuni este acela de a-l informa pe cetățeanul aflat în preajma alegerilor locale, derutat asemenea „cetățeanului turmentat“ a scriitorului Ion Luca Caragiale „Eu cu cine votez?“ cu privire la principalele obiective ale primăriei. În funcție de aceste obiective fiecare cetățean își poate alege cu responsabilitate primarul.

Majoritatea candidaților, atunci când își doresc să devină edil într-o urbe își spun lor înșiși „Vreau să fiu primar“ fără să se gândească câtă responsabilitate și dăruire implică munca de primar.

În calitate de primar lucrezi în primul rând cu oamenii, ești reprezentantul fiecărui cetățean în relația acestuia cu statul. Prin urmare funcția de primar, al unei localități înseamnă răspundere pentru omul ce o deține, înseamnă grija lui pentru comunitatea pe care o conduce, pentru localitatea respectivă și pentru dezvoltarea acesteia.

Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică, el asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor și ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, precum și a hotărârilor Consiliului Județean, în condițiile legii.

Având în vedere aceste considerente, alesul oamenilor, primarul unei localități, trebuie să țină cont de mai multe criterii.

În primul rând actul administrativ e necesar a fi unul public. Pentru ca acest lucru să fie bine realizat ședințele consiliului local s-ar putea transmite în direct, prin intermediul televiziunilor locale sau pe internet, pe site-ul primăriei respective. Săvârșind acest lucru cetățenii, probabil, că pot și chiar ar fi necesar să-și spună punctul de vedere, dorințele, inclusiv în ședințele consiliului local, deși nu au fost obișnuiți până acum a face acest lucru. Totodată

ședințele consiliului local pot să fie organizate și în diferite zone ale localității, alternativ pe cartiere. Apelând la această strategie, inițierea unui dialog cu toate categoriile de populație, primarul și consiliul local demonstrează interesul pentru necesitățile oamenilor. Inițierea unui dialog social cu toate categoriile de populație mai poate să fie realizat prin audiențe în funcție de necesități sau e-mail.

Tot în ceea ce privește actul administrativ, primarul ar putea să se implice și în diferite parteneriate Primărie Instituțiile localității (școală, spital, biserică, poliție etc.)

Parteneriate necesare bunei funcționări a unei primării sunt și cele încheiate cu Consiliul Județean dar și cu localitățile adiacente acesteia.

În al doilea rând primarul trebuie să fie preocupat de creșterea locurilor de muncă. Prin această prioritate sunt ajutate toate categoriile de populație: tineri absolvenți ai învățământului liceal sau superior, persoane disponibilizate în urma falimentelor din sectorul privat, persoane nevoite să lucreze în străinătate pentru a-și întreține familiile, persoane cu dificultăți sociale sau nevoi deosebite.

Mai presus de toate, un punct important pentru creșterea locurilor de muncă, ar fi scutirea de la plata impozitelor și taxelor locale a societăților comerciale productive ce generează noi locuri de muncă, căci munca înnobilează pe om.

Proiectele bine realizate, de un primar capabil, atrag după sine fonduri europene cu scopul de a fi alocate dezvoltării durabile a localității.

Atragerea fondurilor europene sunt necesare și modernizării spitalelor, școlilor.

Alte proiecte necesare dezvoltării unei localități ar fi: atragerea de investiții străine, încercarea de revitalizare a platformelor industriale tradiționale, inclusiv agricultura, exploatarea lemnului.

Tot așa de necesară este implicarea primăriei în sprijinirea familiilor tinere prin: construirea de locuințe sociale, dar și prin alocarea terenurilor de casă noilor familii formate, pachet maternal și indemnizație de naștere, voucher de reducere pentru cumpărăturile necesare copilului.

Un alt obiectiv ar trebui să fie amenajarea de spații verzi, locuri de joacă și agrement. Locurile de joacă pentru copii ar trebui să fie securizate cu sprijinul Poliției Comunitare, menținute și igienizate.

Un alt obiectiv al Primăriei ar trebui să vizeze pensionarii prin acordarea de subvenții.

Primarul e important să se dovedească un iubitor de înțelepciune, implicându-se în viața culturală a localității. Desigur că el trebuie să se arate a fi și un păstrător al tradițiilor și obiceiurilor zonei.

Adrian Popescu

Din lada cu amintiri

Cetățeanul în momentul în care își exercită dreptul la vot consider că trebuie să o facă responsabil, ținând cont în acordarea acestuia de obiectivele mai sus menționate.

În concluzie doresc să subliniez că asemenea evenimente, precum Conferința cu tema Ce ar trebui să facă un primar? ar trebui să fie promovate mai des. Aceste evenimente ajută cetățenii aceste țări să fie informați și să aibă mai mare încredere ei.

ARGUMENTAREA CĂ TEXTUL DE MAI SUS ESTE UN DISCURS

Didactica – Model

Orice discurs are la bază o teză, o idee care va fi susținută pe tot parcursul acestuia. Discursul de mai sus are ca scop elucidarea răspunsului la întrebarea Ce ar trebui să facă un primar?

În ceea ce privește structura discursului, acesta este alcătuit din următoarele părți: introducere, cuprins și concluzie. Discursul este structurat astfel pentru ca vorbitorul să-și poată urmări ideea centrală și să o susțină.

Introducerea, partea de început a unui discurs, trasează linia de desfășurare a acestuia, conținând ca elemente principale: salutul, prezentarea personală, enunțarea temei, prezentarea ideii principale a acestuia și a argumentelor, explicarea termenilor ce ar putea să fie folosiți dacă este necesar.

Textul de mai sus respectă întocmai toate elementele principale necesare introducerii specifice discursului. Salutul „Bună ziua“ urmat de formula de adresare „Onorată asistență, stimați invitați, dragi colegi și prieteni“ sunt primii pași pe care îi respectă un discurs. Prezentarea personală prin menționarea numelui și prenumelui celui care susține discursul, Adrian Popescu, este urmată imediat de enunțarea temei Ce ar trebui să facă un primar?

și prezentarea principalelor idei a acesteia, informarea fiecărui cetățean în legătură cu obiectivele conform cărora fiecare își poate alege cu responsabilitate primarul.

Enunțarea temei, a ideii principale și a argumentelor, încă din începutul discursului este necesară pentru a putea oferi publicului o imagine despre întregul conținut. Textul de mai sus se dovedește a fi un discurs și datorită respectării acestui criteriu.

Introducerea are ca scop principal captarea atenției publicului și atragerea simpatiei din partea acestuia.

Discursul de față este un discurs politic, pentru că evaluează situații de interes public. Acesta se distinge față de alte tipuri de discurs prin conventionalitatea sa, fiindcă oricât de originală ar fi conjunctura care declanșează acest discurs, ea este imediat normalizată printr-un comentariu corespunzător cu rangul instituției și a celui care reprezintă instituția „în calitatea de simpatizant pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reușite acțiuni pe care noi, membri și simpatizanți ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferință cu tema Ce ar trebui să facă un primar?“ [...] „Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică“.

Cuprinsul este partea discursului în care se prezintă argumentele și se aduc dovezi în sprijinul acestora, urmărindu-se dezvoltarea ideii centrale: Ce ar trebui să facă un primar?, și dezvoltarea argumentelor cu exemple, dovezi care să le susțină.

Argumentele discursului de față au la bază mai multe criterii de care trebuie să țină cont în alegerea primarului unei localități. Aceste criterii sunt însoțite de exemple, dovezi. De exemplu argumentarea că actul administrativ e necesar a fi unul public este însoțită de exemplele prin care acest lucru poate să fie posibil: prin ședințele consiliului local ce s-ar putea transmite în direct apelând la televiziunile locale sau internet, site-ul primăriei, astfel încât cetățenii să-și poată spune punctul de vedere, doleanțele, dar și să le susțină.

Pentru a nu se pierde atenția publicului, pe parcursul prezentării argumentelor trebuie evitată monotonia. Din acest motiv înaintea introducerii punctelor cheie ale discursului se folosesc tehnici de captare a atenției. Ca urmare a tehnicilor de captare a atenției stabilite din timp, discursul de față se folosește de marea dilemă în care se află unul din personajele scriitorului Ion Luca Caragiale Cetățeanul turmentat, din opera literară O scrisoare pierdută. Publicul de față se regăsește în persoana acestui personaj, pentru că nici el nu este hotărât cu cine să voteze, dat fiind multele dezamăgiri anterioare. Și publicul este nesigur și cu întrebarea personajului lui Caragiale în suflet „Eu cu cine votez?”

Folosirea metaforelor sau analogiilor reprezintă un alt element cheie a discursului politic. Cetățeanul turmentat, personajul lui Caragiale este turmentat atât la propriu, cât și la figurat. Publicul se regăsește în acea turmentare utilizată cu sens figurat a

personajului menționat. Numărul mare al candidaților îi derutează, asemenea și multele dezamăgiri ale alegerilor anterioare.

În viziunea românului de rând, viața politică actuală se face remarcată cu precădere prin scandaluri, decizii contradictorii și stări conflictuale. În aceste condiții, atitudinea cetățeanului vizavi de spațiul politic este guvernată de confuzie, iar campaniile și discursurile electorale rămân cele mai bogate, dacă nu chiar singurele surse de informare cu privire la principalii actori politici. Discursul de față, susținut în cadrul unei Conferințe este dovada sigură a unei surse de informare politice.

Pornind de la constatarea faptului că discursul politic abundă în metafore, retorica clasică propune trei explicații posibile ale fenomenului: pot servi la a deghiza conceptele negative, ideile agresive, dezagreabile, triste, iar acest aspect îl surprinde clar în cazul discursului de față cetățeanul turmentat, pot suplini lipsurile lexicului dar și un mijloc de cunoaștere pe care îl utilizăm constant și care face apel atât la imaginație cât și la rațiune, în cazul discursului de față, proverbul popular munca înnobilează pe om.

Concluzia este partea finală și trebuie să ofere o privire de ansamblu asupra discursului. În cadrul ei, în măsura timpului rămas, trebuie urmărite pe scurt: explicarea eventualelor neclarități apărute de-a lungul discursului, dacă au o importanță majoră în

susținerea ideii principale, accentuarea punctelor puternice ale discursului, o privire de ansamblu asupra întregului discurs.

Accentuarea punctelor puternice în finalul discursului oferă o garanție sporită asupra faptului că acestea au fost reținute și că vor conta în luarea deciziei. De altfel pe parcursul concluziei se urmărește atingerea unui tonus maxim, scopul fiind convingerea audienței asupra celor spuse, dar evitându-se agresivitatea.

În concluzia discursului prezentat mai sus se accentuează ideea că evenimente, precum Conferința, ajută cetățenii aceste țări să fie informați și să aibă mai mare încredere ei.

Textul de mai sus este un discurs și datorită conectorilor utilizați în vederea exprimării ideilor (adverbe, locuțiuni adverbiale, conjuncții sau locuțiuni conjuncționale, structuri verbale).

Conectorii utilizați de vorbitor „În primul rând“, „În al doilea rând“ vin în sprijinul ideii de succesiune, continuitate. Conectori precum „dar“ sublinează ideea de contrast, în timp ce „mai presus de toate“ sprijină ideea de ierarhizare. „Tot așa“ dă naștere ideii de comparație, adverbul predicativ „desigur“, ideii de certitudine, iar adverbul predicativ „probabil“ ideii de probabilitate. Ideea de coesie este subliniată în cazul discursului de față prin conjuncția subordonatoare „deși“, iar cea de concluzie prin sintagma „În concluzie“.

Indici ai enunțării sunt și verbe de opinie precum „a considera“ întâlnit în discursul menționat. Pronume și adjective pronominale demonstrative au rolul de a face legătura între idei: „acesteia“.

Textul de mai sus este un discurs și prin dispunerea lui în paragrafe distincte.

Expunerea tezei în primul paragraf Ce ar trebui să facă un primar? constituie premiza discursului de față.

Se poate observa că textul de mai sus este un discurs, deoarece respectă structura acestui tip de comunicare, după cum am menționat, o introducere bine structurată, argumente clare pe tot parcursul cuprinsului și o concluzie menită să susțină încă o dată ideea de bază a acestuia. De altfel, pe tot parcursul textului sunt utilizați conectori specifici discursului, conectori ce vin în sprijinul ideilor enunțate.

Textul de față este totodată și un discurs politic dat fiind faptul că ajută cetățenii să se informeze cu privire la cum trebuie să își aleagă un primar pentru localitatea lor.

Prin intermediul discursului de față se menționează și importanța mass mediei (televiziune, internet) în vederea informării cetățenilor cu privire la necesitatea publică a actului administrativ.

Consider că textul de mai sus a respectat toate cerințele unui discurs după cum s-a putut observa și în argumentarea făcută în acest scop.

Argument	pag. 3	
Fierul alb	pag. 4	
Spicul armoniei	pag. 12	
La marginea lanului de grâu	pag. 21	
Urgia	pag. 25	
TEXTE ASCUNSE SUB OBROC - Pași spre bine –	pag. 30	
TEXTE ASCUNSE SUB OBROC - Lumina –	pag. 32	
O CULEGERE DE CREAȚIE LITERARĂ, UN IZVOR		
NESECAT DE ÎNȚELEPCIUNE	pag. 33	
Despre volumul de debut „Destin fără aripi“, autor Ana – Cristina Popescu	pag. 35	
Banatul și desăvârșirea unității naționale a statului român	pag. 38	
DISCURSUL POLITIC MODEL (CE AR TREBUI SĂ FACĂ UN PRIMAR?)		pag. 44
ARGUMENTAREA CĂ TEXTUL ESTE UN DISCURS	pag. 50	

În bătaia peniței
www.inbataiapenitei.elzamina.ro

ISBN: 978-606-8725-89-5

www.tipografieopanis.ro